Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 7 | 1. APRIL 1923 | 2. AARGANG

Har de bibelske bøker nogensinde været nok til opnaaelse av salighet?

Tale holdt i Bergens gren søndag den 11. mars 1923 av ældste *Gustav G. Risan.*

Du der av og til overværer vore møter, du vil nok ha lagt merke til, at vi i vor forkyndelse gjentagende ganger, kommer tilbake til profeten Joseph Smiths navn. Og du har hørt vor paastand om, at han i sin ungdom mottok besøk av himmelske, celestiale væsener, at han talte med Gud selv og hans søn Jesus Kristus, samt at han blev utvalgt til at være det redskap, hvormed evangeliet atter skulde skjænkes til vor jord. Denne vor paastand, vil den saakaldte kristne verden ikke tro paa, eller anerkjende, ut ifra den forutsætning «at Gud engang for alle har talt til jorden, at han har git slegten sit ord, Bibelen, og at han i den har uttalt sin vilje og sin hensigt, til og med slegten paa jord. Saa paastaaes endvidere at han ved siden av denne tilkjendegivelse i Bibelen, ikke kan, vil, eller anser det for paakrævet, at yderligere aabenbaringer eller tilkjendegivelser skal finde sted. Og paa dette grundlag, stemples saa profeten Joseph Smith, som en falsk profet, og De Sidste Dages Hellige, som et vildfarende og opviglende folk. Men jeg spør, hvor ligger grunden til De Sidste Dages Helliges sterke tro paa, at Joseph Smith var en sand Guds profet? Hvor ligger grunden til De Sidste Dages Helliges sterke forvissning om, at Gud ogsaa i vore dager, skal aabenbare sin vilje til

vor jord? Jo min ven, grunden den ligger netop i den Bibel, som kristenheten sier sig at tro paa, men som den i liv og praksis fornegter, ja tramper under sine føtter. Ti netop denne gamle kjære Bibelbok, den fortæller os om Guds handlemaate med folket i fordums dager, den fortæller os om hvordan Gud selv ved aabenbaring styrte og ledet sit folk baade i dets gode og onde dager, og vi ser i den, hvorledes aandens stormænd i Guds rike, profetene, stod som mægtige mæglere mellem Gud og folket. Men den samme Bibel der fortæller os dette, gjør os ogsaa bekjendt med herlige forjættelser om, at Guds aabenbaringer og tilkjendegivelser, de skal være i fuld virksomhet ogsaa i de sidste dager, ogsaa i den sidste tids husholdning.

«Det er saaledes De Sidste Dages Helliges sterke tro paa Bibelen, deres sterke tro, netop paa det ord, som Gud engang har talt til slegten paa jord, der gjør at vi som et folk, baade forventer og mottar aabenbaringer fra Gud ogsaa i vor tid», og allikevel kan den «kristne» verden, stemple os som et folk, der ikke tror Bibelen!

Men, la os spørre os selv. Er det da saa sikkert dette, er de da hævet over al tvil, at Bibelen lærer noget om aabenbaring i vore dager? Kan der ikke være en mulighet for, at vi som et folk har tat feil i vor forstaaelse av Guds ord paa dette punkt, og kan der ikke tænkes, som en av vore venner sa forleden, at Joseph Smith talte ut fra et instinkt i sig selv, hin gang han paastod, at han hadde faat guddommelig ordre til at organisere Guds kirke paa jorden?

Min ven! forsøk i tankene at følge mig, saa skal vi i nogen minutter, kaste vort undersøkelsesblik paa de «bibelske blade» for om mulig derfra at faa noget lys over vort spørsmaal. Jeg har vel lov til at tro, at I, iallefald de fleste av eder, har saa megen kjendskap til eders Bibel, at I vet, at Bibelen er en bok, der i sig selv indeholder en flerhet av bøker, skrevet til de forskjelligste tider og av de forskjelligste forfattere. Det Gamle Testamente indeholder saaledes vistnok 39 bøker, de apokryfiske bøker undtat, da der hersker tvil om deres egthet, og enhver av disse bøker i Det Gamle Testamente omtaler

bestemte tider og tidsavsnit, og omhandler Guds handlemaate med folket under de forskjellige forhold. Men læg merke til, at ingen av disse bøker, hverken enkeltvis eller samlet, er git som nogen endelig avslutning paa Guds aabenbaring til slegten. Men læser du og studerer nøie disse bøker, saa finder du snart ut, at hver eneste bok peker hen paa en fortsat aabenbaring, for at forklare og tydeliggjøre forut uttalte profetier, og for at holde slegten paa den rette vei da den jo bestandig paa sin ustanselige vandring fremad paa livets knudrede vei til stadighet staar i fare for at falde i nye fristelser, i nye farer og i nye fravikelser fra evangeliets vei. I 5. Mosebok 4. kap. 4. v. kan vi læse følgende:

«I skal intet lægge til det ord Jeg byder eder, og I skal intet ta derfra, saa I holder Herrens, eders Guds bud som Jeg gir eder», og i 12. kap. 32. v. staar ogsaa følgende lignende ord:

«Alt det Jeg byder eder, det skal I ta vare paa og gjøre; du skal ikke lægge noget dertil og ikke ta noget derfra». Du vil forstaa at med det kjendskap vi har til vor tids teologer, prester og lægfolk, saa er det ikke vanskelig for os at slaa fast, at saa fremt de hadde levet og virket hin gang da disse citerte ord blev uttalt, saa hadde de sikkert med engang hævdet at disse ord satte en bom for fortsat aabenbaring, at de satte en stopper for al videre tilkjendegivelser fra Gud. De vilde ha sagt, at de 5 Mosebøker hadde været nok til folkets frelse, og at al aabenbaring skulde ophøre spontant med uttalelsen av de nævnte ord.

Men min ven, la os begripe og slaa fast, at de 5 Mosebøker var ikke nok til frelse, de indeholdt ikke al den oplysning, kundskap og veiledning der maatte til for et folk der var paa vandring mot celestial ophøielse i Guds rike. Men der var ting i dem der absolut nødvendiggjorde, at Gud holdt aabenbaringens kommunikationslinje klar mellem ham og slegten paa jord. Derfor saa ser vi ogsaa at da Moses, helteskikkelsen blandt Guds folk skal forlate denne handlingens skueplads og træ ind i en anden tilværelse, saa trær straks frem en ny Guds mand og indtar hans plads, og aabenbaringene fra Gud fortsætter.

Saaledes er det, den hele Bibel opigjennem. Ingen av Det Gamle Testementes bøker indeholder nogen lærdom, oplysning, eller kundskap der lægger fuldendelsen av Guds aabenbaring frem som nogen kjendsgjerning. Og endnu en ting til er værd at lægge merke til i denne forbindelse, nemlig den, at naar vi hos de gamle profeter læser deres profetiske utsagn, der saa at si tangerer den hele menneskeslegt, saa er som regel disse profetier ført i et mere dunkelt og uforstaaelig sprog, alt eftersom de omprofeterte ligger i en nær eller fjern fremtid, saa ogsaa av den grund er det nødvendig at aabenbaringene fortsætter, for at de Guds mænd der kommer senere kan gjenta profetiene i et klarere sprog, efterhvert som begivenhetene træ̊r frem for deres profetiske blik i en klarere form. Dette er ogsaa et mægtig moment der taler til fordel for aabenbaringen i enhver tid. Et bevis paa denne paastand kan vi læse om hos profeten Daniel. I det 8. kapitel fortæller han om et mægtig syn han hadde, men som han ikke forstod betydningen av. Men da han søkte at forstaa det, saa sier han i det 15. v. at han mottok nok en aabenbaring, og han hørte en røst som forklarte ham endel av synet, men i det 26. v. sier røsten til ham: «Og synet om aftenen og morgenen, hvorom der er blit talt er sandhet, men luk det til for synet, *ti det sigter til en fjern fremtid*». Saa sier Daniel i det 27. v., at han blev syk og forfærdet fordi, at der ikke var nogen der kunde forstaa synet, netop av den grund, at de ting som synet omhandlet, laa saa langt ind i fremtiden. Og i det 12. kap. 4. v. sier atter en røst til Daniel følgende ord: «Og du Daniel, luk du til for ordene og forsegl boken *indtil endens tid*», du vil forstaa at netop disse ord, «indtil endens tid», de fortæller os, at naar enden nærmer sig da skal boken atter lukkes op. Saa spør jeg dere mine venner: «Med hvilken nøkkel skal saa boken atter oplukkes, om det ikke er med «den guddommelige aabenbaringsnøkkel» hvorved der kan kastes et mere klart og guddommelig lys over de syner og aabenbaringer, som hverken Daniel eller andre forstod?» Saa du ser at Det Gamle Testamentes bøker, de peker ganske bestemt hen paa aabenbaring i de allersidste tider.

Vi forlater da nu Det Gamle Testamentes bøker, muligens enige i forstaaelsen om, at ingen av disse bøker var nok til folkets frelse og salighet, men at Guds aabenbaring til enhver tid var nødvendig, og vi er vel enige om, at istedetfor at Det Gamle Testamente lærte ophør av den guddommelige aabenbaring, saa peker det hen paa en fortsat aabenbaring.

Og da spør vi atter hverandre: «Hvordan er det med Det Nye Testamente og dets forskjellige bøker? Indeholder det i forbindelse med Det Gamle Testamente al den lærdom, veiledning og oplysning der maa til for opnaaelsen av saligheten hos Gud? for opnaaelsen av den celestiale kjærlighet i Guds rike? Med klarere ord: Er den hele Bibel nok for slegten, til opnaaelsen av frelsen i Guds rike?»

Et forunderlig spørsmaal, sier du, men det er ikke saa underlig endda. «I ransaker skriftene, og tror deri at kunne finde det evige liv», sa Jesus, han visste at en saadan ransakning var haabløs. Og jeg vil med en gang besvare spørsmaalet med et bestemt nei, og si at du vet Bibelen alene aldrig kan opnaa den fulde frelse i Guds rike. Men misforstaa ikke dette svar. Det er meget mulig at Bibelen indeholder de principper og lærdomme der maa til for opnaaelsen av frelsen, det er meget mulig at du i Bibelen kan bli bekjendt med den teoretiske vei til de himmelske herligheter, men er dette nok? Du saa det selv her forleden, da uveiret raste paa det værste, da stormen gang paa gang ødela de elektriske ledninger, og vi alle sammen gik, stod og sat i mørke. Hvad hadde det da hjulpet os, om vi i skjæret av et talglys hadde sittet med en lærebok om «Elektriciteten der kunde skaffe lys?» Hvad hadde det hjulpet os da, om vi hadde sittet der med en lærebok som indeholdt de love, principper og regler hvorefter de forskjellige lyspærer skulde gi lys, saafremt at ikke selve ledningen fra kraftkilden, hvorigjennem kraften skulde tilflyte de forskjellige pærer, var i fuld orden? Hvad hadde da læreboken hjulpet os? Ingen ting. Vi hadde nok med den blit sittende i talglysets skjær! Just saaledes, min ven, er ogsaa tilfældet med Bibelen. Vi kan nok i den

bli kjendt med de love, principper og regler hvormed vi kan opnaa saligheten hos Gud, *men selve ledningen hvorved kraften kan erholdes, den kan vi ikke opnaa ved læsningen av nogensomhelst literatur, den være saa guddommelig den være vil. Ti ledningen hvormed kraften er kommet til Guds folk, har bestandig været og bestaat i aabenbaringens kommunikation mellem de evige høider og vor sorgtunge jord.* Det er Guds hensigt med mit og dit liv, at vi skal være et lysende punkt paa det sted vi er sat, at vi skal være et refleksbillede av Gudesønnen selv, men skal vi kunne opnaa det, saa maa ledningen mellem selve kraftkilden, Guddommen selv, og os være klar og i fuld orden. Du vet, at ved et lysverk saa gaar ikke ledningen fra de forskjellige pærer rundt om direkte til den egentlige krafts ophav (der som regel ligger i en brusende foss), men de gaar til en kraftstation, der staar i forbindelse med selve kraftens ophav. Saadan er ogsaa tilfældet med os som lysende punkter. Den store kraftstation i Guds kirke paa jord, der staar i en inderlig forbindelse med kraftens ophav i de evige høider, de har til alle tider været «det guddommelige prestedømme», og hvert enkelt menneske der skulde opnaa Guds hensigt med livet paa jord, at bli et sandhetens lyspunkt hver paa sit sted, de maa komme i forbindelse med kraftens ophav i de evige høider, gjennem kraftstationen paa jorden, nemlig «Guds prestedømme». Ti la det være sagt dig, min ven, til et vidnesbyrd, at: «*Guds prestedømme paa jorden er den eneste vrider der alene kan slippe kraften ifra Guddommen selv ind i dit liv, saa at der i sandhet kan bli en sandhetens lyskaster i en kold og mørk verden.*

Denne guddommelige kraft har Bibelen aldrig kunnet skjænke noget menneske, men den har kun til alle tider tilflydt Guds folk gjennem hans prestedømme, formedelst den guddommelige aabenbaring. Aabenbaring fra Gud er og Det Nye Testamentes lære. Og selve evangeliets utdeling i tidens midte, den skedde just ved aabenbaring fra Gud. En engel, et himmelsk væsen, besøkte Zakarias da han gjorde tjeneste i templet, og sa at hans hustru skulde føde ham en søn der skulde bli stor for Herrens ansik

Du vet det var om Johannes den døper han talte. Videre saa vet du at de gamle profeter de hadde talt, skrevet og profetert om Jesu Kristi fødsel til vor jord, de hadde forutsagt forskjellige begivenheter der skulde staa i forbindelse med hans fødsel, og de hadde paa det nærmeste fastsat tiden naar det vilde ske. Men allikevel, naar det sker, da anser Gud det atter nødvendig at gi en aabenbaring derom til jorden. Og du kjender til denne mægtige aabenbaring derute paa Bethlehemsmarkene, hvor først en engel forkyndte for hyrdene at Jesus Kristus var født, og dernæst at en himmelsk hærskare av himmelske væsener istemte en lovsang til Jesubarnets fryd og til Guds ære. Og da Jesus Kristus hadde naadd saa langt frem at han skulde nedgaa i daabens bad, for der at indvie sin tunge lidelsesgang paa jorden, saa blev det atter ved aabenbaring git tilkjende for Johannes der skulde døpe ham, paa hvilken maate han kunde kjende Kristus. Om denne aabenbaring sier Johannes selv i Joh. Ev. 1, 32 og flg.: «Jeg har set aanden komme ned som en due fra himlen, og den blev over ham. Og jeg kjendte ham ikke; men han som sendte mig for at døpe med vand, han sa til mig: Den du ser aanden kommer ned og blir over, han er den som døper med den Helligaand. Og jeg har set det og jeg har vidnet at han er Guds søn.»

Hvad lærer vi saa av denne tildragelse uten dette at «tidligere uttalte profetier», maa for at bli forstaat, suppleres med nye, der som regel er ført i et mere klart og forstaaelig sprog? og videre dette at det skrevne ord har aldrig været nok, men ved siden derav har den guddommelige aabenbaring været den egentlige ledestjerne for Guds folk. Og som evangeliene begynder med berettelsen om aabenbaring, saa slutter de og med tilsagn om fortsat aabenbaring. Ti i Jesus avskedstale til sine disiple sier han følgende ord: (Joh. Ev. 16, 12—13.) «Endnu har jeg meget at si eder; men I kan ikke lære det nu; men naar han, sandhetens aand kommer, skal han veilede eder til hele sandheten; ti han skal ikke tale av sig selv, men det som han hører skal han tale, og de tilkommende ting skal han kundgjøre eder.» Disse ord av Jesus i avskedens

stund er værd at lægge merke til. Han hadde en flok omkring sig der i over 3 aar hadde vandret med ham, de trodde paa ham, de hadde vandret den vei han fordret, loven, reglene og princippene som han hadde fremholdt, det hadde de lært og troet paa, foruten alt dette saa hadde de ogsaa læst skriftene som indtil da var git dem. Men i avskedens stund saa sier Jesus selv at alt dette var ikke nok. De guddommelige skrifter de hadde, trods deres sterke tro paa Kristus og trods at de i 3 aar hadde gaat i Mesterens skole, saa var der endnu ting som manglet i deres undervisning og oplysning. Og for at gaa fremad paa veien med sikre skridt, saa lover Jesus dem i avskedens stund at naar han forlater dem, saa skal den guddommelig aabenbaring fra det høie fortsætte. Derfor er disse ord i Jesus avskedstale et sterkt bevis paa at Det Gamle Testamente plus de 4 evangelier i Det Nye Testamente ikke nok, de indeholdt tilsammen ikke al den oplysning, kundskap og veiledning der maatte til, men de peker hen paa fortsat aabenbaring fra Gud.

Saa spør vi atter videre: «Indeholder da Apostlenes Gjerninger eller de forskjellige breve al den oplysning og kundskap der er nødvendig for slegtens salighet? Indeholder de al den veiledning der avskaffer den guddommelige aabenbaring? Du vet, at der gjennem Apostlenes Gjerninger er en flerhet av beretninger om at Gud har aabenbart sig. Erindrer du saaledes apostlen Peter, hin gang, da han ligger bunden i fængslet? Alle sikkerhetsforanstaltninger var tat saa han ikke skulde undslippe. Han var bundet med 2 jernlænker og der staar at han sovnet ind mellem 2 vagtmænd og at der utenfor fængselsdøren var sat sterke vagter, rede til at hindre flugt. Du ser derav at «Mørkhetens fyrste» hadde mobilisert sine kræfter for at bryte en av «støttene i Guds kirke» ned i gruset. Men nogen faa ord i den beretning der fortælles om denne begivenhet fortæller os, at der ogsaa var andre sterke kræfter i bevægelse for at redde Guds tjener. Der staar nemlig: «Menigheten holdt inderlig bøn til Gud for ham.» Og la mig si dig, er der noget mellem himmel og jord der er istand til at mobilisere de «himmelske kræfter», til at sætte

dem i bevægelse for at komme et betrængt menneskebarn til hjælp, da er det netop den oprigtiges bøn til himmelens Gud. Hvad blir saa resultatet av menighetens inderlige bøn for Peter? Jo, i nattens mulm og stilhet blir fængselscellen pludselig oplyst, og en Herrens engel staar foran Peter, ber ham staa op, Peter gjør saa og lænkene falder av den forbausende Peter. Engelen fører ham ut av fængslet trods den onde magts foranstaltninger og kommen utenfor fængslet saa skilles engelen fra Peter, og da utbryter Peter i følgende ord: «Nu vet jeg forvisst, at Herren har utsendt sin engel og frid mig ut av Herodes' haand og av alt det som jødefolket ventet paa.» Jesus Kristus aabenbarte sig for Paulus paa veien til Damaskus. Paulus var paa vei for at forfølge Guds folk. Og pludselig utenfor Damaskus's mure fik han en dag høre en røst som sa: «Saul! Saul! hvorfor forfølger du mig?» Røsten var ham fremmed, han kjendte den ikke og spør tilbake, kan hænde med stor forundring: «Herre, hvem er du?» Røsten svarer da tilbake og sier: «Jeg er Jesus Kristus, som du forfølger, det vil falde dig haardt at stampe mot braadden!» min ven! Ved dette møte, utenfor Damaskus's mure blev den lærde Paulus i en viss forstand knækket, og betegnende er de ord som Herren selv bruker om ham da han i samme anledning aabenbarer sig for Annanias og ber ham om at gaa til Paulus. «*Ti*, sier Herren, *se han beder.*» Saa langt ned i ydmyghet var Paulus bragt ved sin første aabenbarelse fra Gud at han maatte henvende sig i bøn til den samme Gud, som han indtil da hadde forfulgt. «*Ti, se han beder.*» Han der før fandt behag i at være tilstede med sin hjælp da Stefanus blev stenet, han der før gik fra hus til hus for at fængsle dem, der tilbad himmelens Gud, han der før fnyste med trudsel og mord mot de kristne. «Se, *han* beder,» og ved sin bøn sætter han de himmelske kræfter i bevægelse slik at «aabenbaringens kommunikationslinje fra de evige høider atter sættes i virksomhet. Se han beder! Aa, hvor jeg skulde ønske at just dette kunde sies om dig, mand og kvinde som er sammen med os ikveld, ti du maa vite, at dette er den største og vakreste attest der kan gis dig, at du benytter noget av

din tid i bøn til himlens Gud. — Naar det gjaldt om for Gud at faa vist sine mænd, at evangeliet ogsaa var for hedningene, saa skedde det atter ved aabenbaring til Peter og til en ved navn Kornelius. Og alle disse eksempler fra Apostlenes Gjerninger, de fortælle ros klart at baade apostlene og kirken som helhet, de hadde ikke nok i de guddommelige skrifter som de indtil da hadde, *men de var helt beroende av, at aabenbaringen fra Gud var i virksomhet.* Kaster vi vort blik paa de forskjellige breve saa møtes vi ogsaa der av den samme kjendsgjerning. Og i «Johannes Aabenbaring,» der (vistnok med rette) har faat sin plads sidst i Bibelen, der fortæller Johannes at det blev sagt ham at han skulde nedskrive det han saa, baade det som var og det som skulde ske derefter, og i det 14. kap., 6. vers sier han da følgende ord: «Og jeg saa en anden engel flyve under det høieste av himmelen, som hadde et evige evangelium at forkynde for dem som bor paa jorden, og for hver æt og stamme og tunge og folk.» Hvad betyr saa alt dette? Fortæller det os ikke med klare ord at Bibelen alene ikke er nok til opnaaelse av saligheten? og fortæller det os ikke, at der aldrig har været git nogen lærdom til jorden fra Adams dager og til idag, der har ophævet den guddommelige aabenbaring? Men der gaar gjennem alle Bibelens bøker fra den første til den sidste, likesom en rød traad, der fortæller os og peker hen paa aabenbaring. Og allikevel kan den kristne verden med sine saakaldte lærde teologer og prester, fable og fantasere om at aabenbaringen ophørte med Kristus og at Bibelen alene er nok for slegten. Nei og atter nei! En saadan lære, en saadan Gud og en saadan tro er ingenting, den har ingen realiterværdi. Den gamle kjære Bibelbok, den indeholder dunkle sandheter og uforstaalige profetier og kræver som følge derav ny aabenbaring for at bli forstaat og der er profetiske syner i den, hvorom vi allerede har hørt skulde forsegles indtil endens tid. Og jeg spør eder mine tænkende mænd og kvinder: «Taler ikke alt dette for at De Sidste Dages Helliges lære om aabenbaring i de sidste dager hviler paa sandhetens, paa Bibelens grund? Jo isandhet det gjør! Naar vi saaledes ifølge Bibelen har lov og ret

til at forvente aabenbaring i vore dager, ja da er det saa naturlig at vort undersøkelsesblik nu vendes bort fra «de bibelske blade,» og søker istedet *ut over den kristne verdens arena,* for at se om der eksisterer en saadan personlighet der med aandskraft og overbevisning kan staa frem for folket og paa Guds vegne erklære: «Saa sier Herren!» Hvad skal vi da sætte til kjendetegn paa en saadan personlighet? Ifølge Bibelen saa maa vi kræve av ham, *at han er kaldet av Gud ved aabenbaring fra ham, han maa kunne kaste nyt aabenbarings lys over Bibelens dunkle steder, han maa være i harmoni med tidligere Gudkaldte mænds profetiske utsagn og lære og han maa være istand til med inspirationens aand og kraft at kunne avsløre noget av Guds fremtidsplaner med slegten, Gudsbarnet til trøst og opmuntring og den vantro til omvendelse og daab.* Og naar vi sætter dette som maal paa ham, saa ber jeg dig min tilhører, om at du lar dit blik kikke ind i hver kirke og samfund, i hver sekt og parti der eksister iblandt os og la de se nøie efter om de kan opdage nogen saadan personlighet. Dü vil snart bli overbevist om at den kristne verden ikke eier nogen saadan personlighet og den gjør heller ikke krav derpaa, men derfor følger ogsaa at *Guds sande evangelium ikke kan være blandt dem.* Til orientering skal jeg faa lov til at citere nogen ord av den kjendte skribent *Franc Crane.* Han spør om hvad verden mest trænger og hvis han kunde sier han «saa vilde han sende ind i verden en stor, vis og mild og helt mandig mand og la ham forbli længe nok til at enkelte lærte ham at kjende tilstrækkelig til at elske ham og faa de korrekte indtryk av hans karakter.» La mig faa lov til at si, at naar Franc Crane kan skrive og tro slikt, saa forstaar han ikke tilfulde den menneskelige karakter. En saadan mand, som han nævner, han har været i verden, han har virket blandt menneskene for at faa dem og verden bedre. Tusener av mennesker takker Gud idag for at denne mand kom ind i verden og blev middel til at de har opnaadd haabet og forjættelsen om celestial ophøielse hos Gud. Denne mands navn var Joseph Smith og saafremt verden hadde antat og levet efter hans guddommelige lære

og principper saa hadde den endog langt mere lignet et paradis end som den nu gjør, men istedetfor at lytte til hans himmelske budskap saa blir han nedskudt, myrdet av en kristen pøbelhop. Nei da, verden eller menneskene har aldrig, som Franc Crane synes at mene, fylket sig som en blok om sandheten eller om en sandhetens budbærer. Selve Jesus Kristus, han der kom til jorden som Faderens avglans og hans væsens uttrykte billede for at løfte slegten op fra forbandelsens sump, selv han blev av menneskene hængt op paa forbandelsens træ og hans sande budbærere op gjennem tidene har faat føle den samme smerte at massen av slegten vender sig bort i interesseløshet og foragt for sandheten. Maa du min ven, der har lyttet til mine ord ikveld, ikke vende dig bort men aapne hele dit liv for budskapet, der lyder i de sidste dager slik at du tror budskapet, omvender dig fra dit liv i synd og og falsk tilbedelse av Gud og gaar ned i daabens hellige bad saa du derpaa kan modta *Den Helligaands gave,* ved hvis hjælp du kan opnaa og erholde celestial herlighet hos Gud maa dette bli vores alles lod er min bøn i Gudsønnens navn. Amen.

Organisationen av Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige.

Spredte bemerkninger utarbeidet av *Carl M. Hagberg.*

Tirsdag den 6. april 1830, altsaa for 93 aar siden, blev Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige organisert med 6 medlemmer i Peter Whitmers hus i Fayette, Seneca Country, staten New York. De første medlemmers navne er: Joseph Smith, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer, Samuel H. Smith og David Whitmer. Efterat det enstemmig blev vedtat av de ovennævnte medlemmer av kirken at de vilde anerkjende Joseph Smith og Oliver Cowdery som deres aandelige lærere, ordinert Joseph Smith og Oliver Cowdery hinanden ifølge den befaling, som Herren tidligere hadde git derom; Joseph til at være den første ældste i kirken og Oliver Cowdery den anden. De

to ældste la derefter sine hænder paa ethvert av de andre fire medlemmer og beseglet paa dem den Helligaands gave. For første gang blev ogsaa den hellige nadver nydt. Under møtet følte de alle den Helligaands paavirkning, idet de profeterte og priste Gud og de glædet sig overordentlig, da de nu var medlemmer av Jesu Kristi Kirke og anerkjendte av Herren som saadanne. Joseph Smith mottok ogsaa under møtet den første aabenbaring i kirken, nemlig 21. kap. i Paktens bok der lyder saaledes:

«Se der skal holdes en optegnelse blandt eder og deri skal du kaldes en seer, en oversætter, en profet, en Jesu Kristi apostel, en ældste i kirken formedelst Guds Faderens vilje og vor Herres Jesu Kristi naade. Og du er inspirert av den Helligaand til at lægge kirkens grundvold, og opbygge den i den allerhelligste tro.

Hvilken kirke blev oprettet i Herrens aar attenhundrede og tredive i den fjerde maaned og paa den sjette dag i den maaned som kaldes april. Derfor skal du min kirke gi agt paa alle de ord og befalinger som han gir dig, likesom han annammer dem og vandre i al hellighet for mig. Ti hans ord skulde I annamme fra min egen mund i al taalmodighet og tro. Ti naar I gjør dette, skulde helvedes porte ikke faa overhaand over eder, ja den Herre Gud vil adsprede mørkets magter for eder og la himlene ryste til eders gavn og sit navns ære. — — —

Ti se jeg vil velsigne alle dem der arbeider i min vingaard, med en stor velsignelse.»

Søndag den 11. april prædiket *Oliver* Cowdery for første gang offentlig, hvilket var den første tale som blev holdt av noget medlem av kirken.

Den 9. juni avholdt kirken sin første konferance. Omtrent 30 medlemmer var tilstede.

Jesu Kristi Kirke var saaledes igjen blit organisert i den samme orden, som Jesus selv organiserte den, med apostler, profeter, hyrder og lærere, vi antar, at enhver trofast helligs hjerte svulmer av glæde og taknemmelighet til den almægtige Gud for de underfulde tilkjendegivelser av hans kraft og naade, ved at føre skibet Zion lykkelig

og vel gjennem de mange voldsomme storme, og frelst det fra at lide skibbrud i forfølgelsens og ugudelighetens oprørte bølger. Kirkens historie har gjennemgaaende været meget rik paa begivenheter. Fra den tid verket blev grundlagt har trofaste ældster, likesom Jesu disciple, gaat ut blandt jordens nationer for at forkynde evangeliets frelsende budskap og oprettet og organisert grene i de forskjellige missioner.

Guds gaver og kraft har været tilkjendegit og ordet har været stadfæstet med tegn som har fulgt de troende.

I 1831 blev byen Kirtland, Ohio, valgt til kirkens hovedsætte ved aabenbaring til Joseph Smith. Sommeren samme aar blev Joseph Smith, ifølge guddommelig befaling, paalagt at besøke Jackson County, Missouri, som av Gud var utset som det sted, hvor staten det nye Jerusalem skulde bygges. Det bestemte sted hvorpaa et tempel skulde bygges i denne slegt, hvor Guds herlighet skal vise sig i form av en sky om dagen og en ildstøtte om natten, samt hvor ogsaa Frelseren skulde vise sig, blev utpekt ved aabenbaringens finger. Stedet blev indviet og bygningens hjørnestene blev nedlagt.

Og 103 aar er det siden at Gud sa til Joseph Smith at hans navn skulde nævnes for ondt og godt blandt alle jordens nationer og det har ogsaa været tilfælde. Og da Joseph — i ydmyghet bøiet sine knæ og i fuld tillid til Herrens ord, at om nogen av eder fattes visdom, da ber han Gud, som gir alle gjerne og uten at bebreide saa skal den gis ham — spurte Herren hvilket religionssamfund han skulde slutte sig til og svaret kom: «Slut dig ikke til noget av dem, der er alle gaat feil, idet de drar nær til mig med deres mund og ærer mig med læpene, men deres hjerter er langt mig. De lærer saadanne lærdomme som er menneskebud og har gudfrygtighetens skin, men fornegter dens kraft.»

Hvilken tilfredsstillelse maatte det ikke være for Joseph Smith at høre disse ord komme fra Herren. Det var den aandelige trang til at faa vite sandheten, hvad som var ret eller galt.

Og ut fra dette var det at Herren brukte ham som

et redskap til at forkynde for verden at Jesu Kristi Kirke igjen var oprettet paa jorden i sin fylde.

Naar vi nu tænker os tilbake paa den tid som profeten Joseph Smith levet og hvad han maatte lide før sandhetens sak, som han gjennem Guds paavirkning og som et redskap i Guds haand forkyndte for verden, saa maa vi som lever nu, være glade og taknemlige for de lyspunkter han lot skinne i det mørke som omgav menneskeheten og til dags dato for en stor del omgir os. Vi skulde ogsaa være taknemlig til vor himmelske Fader fordi han opreiste en saadan mand, der har gjort en saadan velsignelsesrik gjerning som at gjengi til verden evangeliets lys og kundskap i de sidste dager. Om ikke Joseph Smith hadde fremkommet, vilde verden ha staat i et mere aandelig mørke kanske end hvad vi finder idag. Og allikevel, trods at mange av vore kristne venner indrømmer at De Sidste Dages Helliges lære er meget bedre, sundere og mere praktisk end de andre religioner, allikevel steiler de selvsamme mennesker naar de hører Joseph Smiths navn, som de finder umulig kan være en profets navn. Men det er jo ikke bare navnet man skal hefte sig saa meget ved, men det er jo de gjerninger han har frembragt, forstaaelsen av evangeliets plan og Guds hensigter med menneskene: Hvorfor vi er kommet til verden og hvor vi gaar hen, naar vor prøvestand hernede er endt.

Hvad var det som gjorde navnet Joseph Smith saa forhatt av verden. Det var jo ikke noget at bry sig om en 15 aar gammel gutunge? Jo, verden frygtet ham, ti de forstod, men turde ikke offentlig bekjende det at han prædiket en *sand lære.* De forstod, at hvad han prædiket umulig kunde være noget han selv opfandt og for at faa ham ødelagt spredte de ut rygter, det ene værre end det andet, for paa den maate at faa ham nedværdiget i andre folks omdømme. Og da Joseph Smith offentlig fremstod og forklarte at han hadde set 2 mænd i hvite klær omgit av et hvit lys og som sa til ham: Denne er min elskelige søn, hør ham — da blev folk rasende og forfulgte ham hele hans liv igjennem. Det samme var ogsaa tilfældet med Paulus da han forsvarte sig likeoverfor kong

Agrippa og erklærte at han hadde set et lys og hørt en røst. De vilde heller ikke tro ham.

Som det gik med de forrige tiders forkjæmper for sandhet og ret, gik det ogsaa med Joseph Smith, idet han og hans broder Hyrum Smith, blev myrdet i Chartage fængsel den 27. juni 1844. Efter ham blev Brigham Young præsident for kirken fra 5. december 1847—29. august 1877. John Taylor, der var med Joseph Smith i fængslet, blev nu kaldet til præsident over kirken fra 10. oktober 1880—25 juli 1887. Efter ham fulgte Wilford Woodruf, der præsiderte over kirken fra 7. april 1889—2. september 1898. Efter ham Lorenzo Snow fra 9. oktober 1898—10. oktober 1901, hans eftertræder Joseph F. Smith fra 17. oktober 1901—1919. Kirkens nuværende præsident er Heber J. Grant.

De forskjellige organisationer der er stiftet indenfor kirken er følgende:

Den kvindelige Hjælpeforening blev stiftet i Nouvoo 17. mars 1842. Formaalet er at hjælpe de fattige, pleie de syke og lindre enkers og forældreløse barns nød. Joseph Smiths hustru var Hjælpeforeningens første præsidentinde. Foreningen er nu 82 aar gammel og har i disse aar utført et meget godt og velsignelsesrikt arbeide.

Søndagsskolen blev organisert i Salt Lake City høsten 1849, og den er saaledes nu 74 aar gammel.

Den kvindelige Utdannelsesforening er stiftet juni 1869.

Utdannelsesforeningen for unge Mænd er stiftet i juni 1875 av præsident Brigham Young.

Arbeide er en herlig motgift mot syndens smitte. Det er foder til mange dyder, likesom lediggang til alle laster.

INDHOLD:

Har de bibelske bøker nogensinde været nok til opnaaelse av salighet? . . . 97

Organisation av Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige 108

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania

Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.